

חדושי רבנו חיים הלו

הלכות יסודי התורה

פיה הליא כשיעמוד נכרי ויאנם את ישראל לעבור על אחת מכל מלות האמורות בתורה או יהרגנו ישבור ואל יהרג וכו' בד'א בשאר מלוח חון מע"ו וג'ע ושפ"ד אבל שלש עבירות אלו אם יאמר לו עבור על אחת מהן או תהרג יהרג ואל יעבור עכ"ל, והוא בסוגיא דסנהדרין דף ע"ד אמר כ' יוחנן משום כ"ש בן יהולדק נמנו ונמרו בעלית בית נתזה בלוד כל עבירות שבתורה אם אומרים לו לחדם עבור וחל תהרג יעבור יחל יהרג חון מע"ז וג"ע ושפ"ד וכו', ע"ז כר"א דתניא ר"א אומר ואהבת את ד' אלק׳ בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך וכו׳, ג׳ע ושפ׳ד כדרבי דתניא רבי אומר כי כאשר יקום איש על רעהו ורלחו נפש כן הדבר הזה וכו' ומקיש נערה המחורסה לרולח מה רולח יהרג ואל יעבור אף נערה המאורסה תהרג ואל תעבור, ורולח נופי' מנלן סברא הוא וכו' מי יימר דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא דהאי גברא סומק טפי. ושם בסוגיא עוד לא אמרו אלא בלינעה אבל בפרהסיא אפילו מלוה קלה יהרג ואל יעבור וכו', והא אסתר פרהסיא הואי, אתר אביי אסחר קרקע עולם היחה, רבא אחר הנאת עלחן שאני. ובחום׳ שם הקשו דתיפוק לי׳ דאסתר בכלל עריות הואי וכמבואר במגילה דע"ז כאשר אבדתי מבית אבא כך אבדתי מחך, ותירלו דאי משום עריות כו"ע כ"ל דתהני טעמא דקרקע עולם לענין דלא מיחייבא למסור עלמה משום עריות, דהא מרולח קא ילפינן לה, ורולח גופי' כי מיחייב למסור פלמו ה"ח קודם שיהרוג בידים, אבל היכא דלא עביד מעשה כגון שמשליכין אותו על התינוק ונתמעך מסתברא שאינו חייב למסור עלמו, דמלי אמר אדרבה מאי חזית דדמא דהבראי סומק טפי דלמא דמא דידי סומק טפי כיון דלא עביד מעשה. והרמב"ם דסתם ולא הזכיר כלל הך דקרקע שולם חשמע דחולק ע"ז וס"ל דככל גווני יהרג ואל יעבור בג"ע, וכבר נחלקו הראשונים בזה וכמבואר בבעל המאור ובמלחמות שם. עיים דם"ל דאסתר לא הואי עריות כלל, דהך סוגיא ס"ל דהיתה פטיה, או דביאת נכרי לא חשיבא בכלל עריות וכשיפת ר'ת בתום' שם. וע'כ זהו שסתם הרתב"ם דבעריות מיהא בכל גווני תהרג ואל העבור. אלא דליע דהכי התום' הוכיתו מרולח דהיכא דהוי שב ואל תעשה אינו מחויב למסור עלמו ולמה פסק דבכל גווני תהרג ואל סעבור. וייל דכיון דברליחה גופא הא דחלוק שב ואל תעשה ממטשה בידים הלא אין זה משום חותר דמטשה בידים, ורק דכיון דשני הנפשות שקולות הן ע"כ לריך להיות שב ואל מעשה, ודינו כשני רליחום שאין דוחות וא"ו דדינו בשב ואל מעשה, וע"כ לא שייך זאת בעריות דניתא דפקוח נפשו שקול כעריות, וכיון דילפיכן מרולח בעיקר הדין דאינו נדחה בפני.פקו"נ ממילא הדר דינא דשב ואל תעשה ומעשה בידים שוין ובכל גווני תהרג ואל תעבור.

ור"ל עוד, דהנה ליע בדברי התום', דחאי ענין נערה המאורסה למי שמשליכין אותו על התינוק ונתמעך, דהחם איהו לא הוי רולח כלל ולא עבר על שפ"ד, דהא לא הוי רק כאבן ופן ביד הרולח שמשליך אותו, דמי שמשליך

אותו הוא הרולח, ולהכי לא חייב למסור אם עלמו, משא"כ בנערה המחורסה אף דלא קעבדה מעשה, מ"מ הרי היא עוברת על ג'ע, ולהכי שפיר הדין נוחן דתהרג וחל תעבור. ונראה דכוונת החום' כך היא, דכיון דרולה הוא מסברא דמאי חזים דרמא דידך וכו', א"כ הא גם אם הוה משכחינן דיהא בזה דין רולח ורק דלא ליעבד מעשה ג'יכ לא היה חייב למסור עלמו דמלי אמר אדרבה מאי חזית דדמא דהבראי סומק טפי דילמא דמא דידי סומק טפי כיון דלא קעביד מעשה, וא"כ ה"ה בנערה המאורסה דילפא מרולח אף דעוברת על ג'ע כיון דלא קעבדה מעשה אין בה הך דינא דתהרג ואל תעבור. אלא דברולה נופא ליע בזה, דבאמת יש לפרש מאי דקאמר הגמ' הך סברא דמאי חזית דדמא דידך סומק טפי דילמא דמא דחברך סומק טפי בתרי גווני, או דנימא דכיון דשקולין הם שניהם ע"כ ממילא הוי דינא דלריך להיות בשב ואל תעשה ועל מעשה בידים יהרג ואל יעבור, "או דנימא דכיון דבקולין הן ממילא אינה נדחים בפני פקו"כ, ואין חילוק בין שב ואל תעשה למעשה בידים דלעולם אין בה דין דחיה, וממילא דהוי דינא דיהרג ואל יעבור בכל נווני, וגם ברליחה גופה אם הי' שוא"ת בגוונא דיש בה דין רליחה ג"כ אמרינן כיון דשקולים הם ואין חבירו נדחה מפני פקוח נפשו ממילא יהרג ואל יעבור כיון דלא חלה דין דחיה בהרליחה. ונראה דכן הוא כפירוש השני שכתבנו מהא דאיתא בכ"מ דף ס"ב שנים שהיו מהלכין בדרך וביד אחד מהן קיתון של מים וכו' עד שבא ר'ע ולימד ומי אחיך עמך חייך קודמין לחיי אחיך, הכי דאע"ג דהמם הוי בשוח"ת, ועוד יותר דלח הוי .החם דין רליחה כלל ורק משום דין הללה, ומ"מ בנריכינן לקרא דוחי החיך עמך דחייך קודמין, וש"מ דדווקה בהללה דחיכה קרה דוחי החיך עמך דחייך קודמין, אבל ברליחה דליכא קרא בכל פנין יהרג ואל יעבור אף בשוחית וכלה עביד מעשה, אם אך יש בו דין רליחה, נוני אף בקרקע שולם, כיון דגם ברליחה הדין כן ביון בן בא ברליחה כדין כן ביון בן בא ברליחה כדין כן ביון בא ברליחה בפני פקו"ב בכל נווני, וה"ם לעריות דילפינן ביון דחיה כלל לעולם, וע"כ בכל נווני תהרג ביון דחיה כלל לעולם, וע"כ בכל נווני תהרג בון דחיה כלל לעולם ובשב ואל ממשה והתפייר ואל מעבור אף בקרקע עולם ובשב ואל מעשה וכמשיכ, די אים באוד

הלכות תפלה

פיד הליא ה' דברים מעכבין את התפלה אעים שהגיע זמנה וכו' וכוונת הלב וכו' כילד כל תפלה שאינה בכוונה אינה תפלה ואם התפלל בלא כוונה תחר וחחפלל בכוונה חלא דעתו חשובשת ולבו טרוד אסור לו להתפלל עד שתחישב דעתו עכ"ל. מססימת לשון הרתב"ס מבואר דדין כוונה הוא על כל התפלה שכל התפלה הכוונה מעכבת בה, וקשה מתה שפסק הרמב"ם בפ"י שם ז"ל מי שהתפלל ולה כיון את לבו יחזור ויתפלל בכוונה ואם כיון את לבו בברכה ראשונה שוב אינו לריך, דמבואר להדיא דהכוונה אינה מעכבת רק בברכה ראשונה, וליע.

רבראה לוחר דחרי ניוני כוונות יש בתפלה, החחת כוונה של פירוש הדברים, ויסודה הוא דין כוונה, ושנית שיכווו

1 2070 FS. J H 13 (20) th 1100 6 1. L. MEARA 1 -73 10119 1- KS 27/13 1 Janathi 4.14.50

RINON ICO'L -1 7 -35